

[Sigsgaard.]

den forbindelse pege på Team i Herning, hvor kommunen har påtaget sig de økonomiske forpligtelser, for at dette eksperiment kan gennemføres, og tilsyneladende med held.

Man skal som sagt fra statens side ikke blande sig i teatrenes kunstneriske frihed. Derimod vil jeg gerne foreslå, at det indbygges i den nye teaterlov, at alle teatre, der modtager offentlig støtte, indfører demokratiske ledelsesformer, og jeg beder udvalget om at overveje dette spørgsmål. Det må være sådan, at alle fastansatte på teatret er medbestemmende med hensyn til repertoire, ansættelser og afskedigelser, også når det gælder teatrets leder. Personalet må træffe de vigtige beslutninger fremfor en bestyrelse eller en enkeltperson. Endvidere må der være åbne regnskaber i teatret — og det er en helt naturlig følge af de større tilskud, som jeg håber vil komme — sådan at man på den måde får brudt den gamle tradition med, at ingen ved om hinanden, f. eks. hvad man får i løn, når man arbejder ved et teater. Kun på den måde kan vi komme ud over det lavtlønsproblem, der rammer hovedparten af teaterarbejdere i dag, først og fremmest skuespillere. Jeg har fået oplyst, at minimumslønnen for en førsteårsskuespiller i første sæson er 1.000 kr. om måneden. Men også scenefunktionærerne er jo urimelig lavt lønnet i forhold til arbejdstidens længde.

Først og fremmest må man sørge for, at der bliver teatertilbud til alle, uanset hvor i landet de bor, og uanset deres økonomiske forhold. Derfor må tilskuddene til teatrene være af en sådan art, at man ikke skal betale 20-25 kr. for at sidde bare nogenlunde ordentligt i et teater, og sådan er det jo i dag. Man må ned på billetpriser, der gør det lige så almindeligt at gå i teater og lige så let som at gå i biograf, hvis teatrene så i øvrigt bliver i stand til at arbejde og indrette sig på en sådan måde, at teaterhusene bliver de steder, hvor folk kan mødes og få dækket et behov for under afslappede forhold at være sammen med andre, altså et miljø, der imødekommer behovet for socialt samvær.

Men publikum må så vide, at teatrene eksisterer, og til det formål er det nødven-

digt at reklamere. Her vil jeg gerne bede udvalget overveje, at alle annonceudgifter for de subventionerede teatre betaales af staten, sådan at hvert teater får den samme annonceplads. Jeg tror, at en af grundene til, at en række små teatre i dag søges meget lidt, simpelt hen er, at de ikke når ud til folk med deres tilbud. Man vil på den måde være i stand til også at kontrollere, om de store dagblade eventuelt skulle drive rovdrift på teatrenes budget, og man vil som en bivirkning i øvrigt kunne være med til at afhjælpe bladdøden for mange af de mindre aviser. Det sidste nævnt mere som et kuriosum.

Med hensyn til billettilskudsordninger er lovforslagets § 27 vel nok et fremskridt, men der må forenkles i langt højere grad, end det nu er tilfældet. Jeg skal nøjes med at henvise til Sverige som eksempel, men kunne i øvrigt godt forestille mig, at det blev muligt for alle at købe en slags kulturkort på et eller andet offentligt sted, f. eks. postkontorerne, og at man for dette kulturkort, eller hvad det nu skulle kaldes, til f. eks. 25 kr. havde adgang til 5 arrangementer, så man frit kunne vælge inden for f. eks. et år teaterbesøg, koncertbesøg, museumsbesøg osv., måske også biograferne kunne komme med ind under en sådan ordning. Men det er altså generelt billige billetpriser, der er brug for, indtil vi når frem til den tilstand, som fru Gunhild Due var inde på, og som jeg er enig med hende i bør opnås, at det er gratis at gå i teatret. Der er nemlig mange andre end de unge og de ældre, som man taler om her og med rette, der har svært ved at få råd til at gå i teatret i dag.

Også med hensyn til børneteatre bør vi nok skæve til Sverige, og i hvert fald bør Dansk Skolescene være begravet for evigt, og det forstår jeg at der er nogenlunde enighed om. I Sverige arbejder forskellige grupper på den måde, at de har mulighed for at tage ud på skolerne og gratis spille forskellige former for teater. Nu har vi oplevet noget tilsvarende herhjemme, men ideen må støttes og udvikles i langt højere grad, end forslaget til den nye teaterlov indebærer. Så må det naturligvis udvikle sig derhen, at ingen skoleinspektør eller autoritet af anden art kan modsætte sig, at hans elever eller den pågældende skoles elever får